

Nejvyšší státní zastupitelství
k rukám nejvyššího státního zástupce JUDr. Pavla Zemana
Jezuitská 4
660 55 Brno

Policie ČR
Policejní prezidium
k rukám policejního prezidenta plk. Mgr. Petra Lessy
Strojnická 27
170 89 Praha 7

V Praze dne 9.12.2011

Věc: Trestní oznámení na osoby v odpovědných funkcích na Vrchním státním zastupitelství v Praze a na Ministerstvu financí ČR

pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 220 nebo § 221 porušení povinnosti při správě cizího majetku a § 329 zneužití pravomoci úřední osoby nebo § 330 maření úkolu úřední osoby z nedbalosti trestního zákoníku

ve věci průtahů s připojením se České republiky s náhradou škody do trestního řízení týkajícího se privatizace společnosti Mostecká uhelná společnost a.s., které probíhá ve Švýcarsku

Oznamovatel: Veřejnost proti korupci, občanské sdružení, IČO 22886613,
se sídlem Na Topolce 1348/7, Praha 4, 140 00

Veřejnost proti korupci (VPK), je iniciativa a platforma, která prosazuje systémové změny proti korupci, zveřejňuje kauzy, iniciuje spolupráci s dalšími organizacemi a iniciativami a sdružuje veřejnost v boji proti korupci v České republice. VPK vznikla v květnu 2011 a jejím cílem je mobilizovat veřejnost, aby projevila nesouhlas a aktivně se podílela na změně poměrů v České republice.

Výbor VPK: Jan Štern, Hana Marvanová, Petr Drulák, Ivan Gabal, Adriana Krnáčová, Pavel Štern, Břetislav Rychlík, Táňa Fischerová, Monika MacDonagh-Pajerová, Olga Sommerová, Jiřina Šiklová

verejnostprotikorupci@gmail.com

Vážený pane nejvyšší státní zástupce,

Vážený pane policejní prezidente,

obracíme se na Vás s trestním oznámením ve velmi závažné záležitosti, která se týká průtahů s připojením se České republiky s náhradou škody do trestního řízení ve věci privatizace společnosti Mostecká uhelná společnost a.s. (dále jen „MUS“), které probíhá ve Švýcarsku.

Ze zpráv českých médií jsme se dozvěděli o výměně korespondence mezi švýcarskou Federální státní zástupkyní paní Graziellou de Falco Haldemann ve věci vyšetřování švýcarských trestních orgánů z důvodu podezření na praní špinavých peněz ve Švýcarsku proti několika českým občanům, kteří se podíleli na privatizaci MUS. V této věci se nám podařilo získat část korespondence, z níž je zřejmé, že příslušné české orgány byly opakovaně výše švýcarskou státní zástupkyní vyzývány, aby se Česká republika připojila k trestnímu řízení vedenému ve Švýcarsku, a upozorňovány, že po připojení se k tomuto řízení, mohou české orgány zjistit informace o škodě v řádu miliard, která vznikla České republice.

Česká strana však na tato upozornění nereagovala, a tak zavinila, že se Česká republika již nemůže připojit s náhradou škody k tomuto trestnímu řízení a bude muset uvedenou škodu vymáhat v civilním řízení, což ovšem bude mít za následek vznik další škody, jak uvedeno dále.

Podle nám dostupných informací v dopise švýcarské státní zástupkyně paní Haldemann, který byl nazvaný „Oznámení orgánů činných v trestním řízení Švýcarské konfederace České republice“, ze dne 14.6.2010 bylo uvedeno:

„Při výkonu žádosti o mezinárodní právní pomoc od českých orgánů z 20. dubna 2009 a jejího doplnku z 19. května 2009 předalo Státní zastupitelství Švýcarské konfederace prostřednictvím Federálního úřadu švýcarské justice ve dnech 25. června a 14. října 2010 Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze velké množství dokumentů, které podle názoru Státního zastupitelství švýcarské konfederace obsahují významné poznatky v souvislosti s připojením České republiky ke švýcarskému trestnímu řízení. Při setkání se zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze dne 3. března 2011 při výkonu našeho dožádání z 10. září 2010 nám státní zástupce pan Miroslav Pecka potvrdil, že tuto dokumentaci obdržel.“

Federální státní zástupkyně ve svém dopise upozorňuje i na to, že mimo tuto dokumentaci mají české orgány další informace a dokumenty, které mohou být užitečné pro rozhodování, zda se české orgány připojí ke švýcarskému trestnímu řízení. Zmiňuje dopis z roku 1999 zaslaný ministrem Baštou nejvyšší státní zástupkyni Marii Benešové a dopis Jana Müllera z Komise pro cenné papíry ministru Baštovi.

Konečně poslední dokumenty, které paní Haldemann zmiňuje, jsou výsledky provedené v Česku v září 2010 u ministrů vlády, kteří odhlasovali prodej akcií MUS v držení českého státu společnosti INVESTENERGY SA; tyto doklady potvrzují, že při předmětném usnášení byla Česká republika vystavena podvodu. V této souvislosti odkazuje i na státního zástupce pana JUDr. Ladislava Letka, který byl u výsledků přítomný.

Nejdůležitější bylo v dopise paní Haldemann upozornění, že podle švýcarského trestního řádu je třeba návrh poškozené osoby předložit nejpozději během soudního jednání, tedy před soudem rozhodujícím ve věci samé (článek 123, odst.2 CPP). **Tomu ovšem předchází povinnost podle § 118 odst. 3 tohoto řádu se jako poškozená osoba přihlásit do skončení trestního přípravného řízení. (Die Erklärung ist gegenüber einer Strafverfolgungsbehörde spätestens bis zum Abschluss des Vorverfahrens abzugeben).** Pokud tak poškozená osoba neučiní, tak ji na to podle následujícího odstavce téhož paragrafu státní zastupitelství upozorní – což uvedeným dopisem švýcarské státní zastupitelství prostřednictvím jejího nejvyššího představitele právě učinilo. V takovém případě, uvádí švýcarská státní zástupkyně, má poškozená osoba potom jako účastník řízení možnost nahlížet do spisu, což jí umožní specifikovat a vyčíslit škodu, a to nejpozději při prvním přednesu této osoby v soudním řízení. Je to tedy tzv. adhezní řízení, ve kterém trestní soud rozhoduje o nároku na náhradu škody poškozeného v důsledku jednání obviněného (obviněných). Dodejme, že jde o identické řízení, které upravuje při projednávání nároku poškozeného i český trestní řád.

Vrchní státní zástupce v Praze JUDr. Vlastimil Rampula zaslal dne 29.4.2011 dopis ministru financí panu Kalouskovi, v němž uvádí, že švýcarská strana v opakovaných výzvách nedostatečně specifikuje škodu, která měla České republice vzniknout, citujeme: *„taková žádost by měla být doplněna o popis konkrétního jednání, jehož se nějaké osoby v nějakém čase dopustily, toto jednání mělo za následek škodu nějakého nebo i zcela konkrétního subjektu a navíc toto jednání bylo v rozporu s právem, ať již českým nebo švýcarským.“* Podle JUDr. Rampuly je zcela nedostačující formulace uvedená v „Oznámení České republiky“ ze dne 14.6.2010, kterou má ministr již k dispozici a kde je pouze uvedeno, že v *„rámci celého postupu přivlastnění společnosti Mostecká uhelná, utrpěla Česká republika velmi pravděpodobně škodu“*. *„Stejně tak se jako nedostatečné jeví konstatování ve vyjádření v doplňku dožádání švýcarské strany ze dne 26.5.2010...“* a dále se v dopise uvádí, že *“...skutečně se zdá, že Česká republika byla velmi pravděpodobně svými zplnomocněnými zástupci dovedena k rozhodnutí o prodeji akcií Mostecké uhelné společnosti na základě nepravdivého uvedení skutečností.“*

Podle našeho názoru však **Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze vůbec nepříslušelo přezkoumávat požadavek švýcarské strany, zda Česká republika může vystupovat v trestním řízení vedeném ve Švýcarsku jako poškozená osoba či nikoliv.**

Vrchní státní zástupce JUDr. Rampula dále v dopise ministru financí ze dne 29.4.2011 uvedl, že *„švýcarskými orgány zaslané materiály navozují dojem, že právní úprava postavení poškozeného není zcela totožná, přičemž Vrchní státní zastupitelství nemá přesné informace*

o právní úpravě postavení poškozeného ve švýcarském trestním řízení a ani je v rámci právní pomoci nemá možnost zjistit.“ Vrchní státní zástupce JUDr. Rampula dále v dopise uvádí, že *„není známo, zda takovým rozhodnutím (přihlášením se) nepřechází na poškozeného důkazní povinnost, tj. povinnost, zda mu škoda vznikla a v jaké výši a jaké právní následky nastanou za situace, pokud své důkazní břemeno neunes, a rovněž není známo, jaký má takový postup vliv na běh samotného trestního řízení“* a dále *„všechny informace je nutno opatřit předem, aby poškozený nebyl nakonec vystaven negativním dopadům svého rozhodnutí“*. Je naprosto nepochopitelné, jak vrchní státní zástupce mohl ministru financí zaslat toto zavádějící sdělení, když je nepochybné, že Vrchní státní zastupitelství v Praze by mělo být schopno v rámci plnění svých úkolů a při komunikaci se zahraničními státními zástupci zjistit, jaká je právní úprava v příslušném cizím státu. Toto sdělení je možné vyhodnotit také tak, že vrchní státní zástupce v Praze mystifikoval další státní orgány (konkrétně ministerstvo financí) ohledně právního postupu týkajícího se připojení České republiky jako poškozené s náhradou škody, a to v rozsahu až 12 mld. Kč.

Je naprosto nepochopitelné, jak vrchní státní zástupce JUDr. Rampula mohl varovat ministra Kalouska před eventuálním rizikem nákladů řízení v případě přihlášení se k trestnímu řízení, když jako odborník na trestní právo musel vědět, že poškozený vystupující v trestním řízení a současně probíhajícím adhezním řízení nikdy takové riziko nenese, i kdyby zůstal se svým nárokem neúspěšný. Trestní řízení se totiž vede na základě principu oficiality, tedy z úřední povinnosti, zatímco civilní žaloba je projevem práva soukromého.

Na základě této korespondence ministr financí pan Kalousek zaslal dopis švýcarskému velvyslanci, v němž uvádí: *„Od švýcarské strany ve věci doposud nebyly získány žádné podklady, z nichž by bylo možné dovodit, jakým způsobem by měla být způsobena škoda.“* **Na to reaguje nejvyšší švýcarská státní zástupkyně paní Haldemann a ministra financí Kalouska podrobně informuje o tom, jaké množství důkazů už švýcarští státní zástupci české straně předali a také, kolik důkazů týkajících se této věci, se nachází v České republice.** Ministr financí pan Kalousek však na to reaguje tak, že nadále trvá na nové formální žádosti, ke které mají být všechny (již zaslané) podklady připojené znovu a píše: *„Pro posouzení, zda je Česká republika poškozenou stranou v trestním řízení vedeném ve Švýcarsku, považuje ministerstvo financí za nejdůležitější především informace o tom, jakým jednáním měla být Česká republika poškozena.“* Paní Haldemann v odpověď posílá ministrovi financí pět zásadních bodů obžaloby, ve kterých se popisuje, jak bývalí manažeři MUS připravili Českou republiku o miliardy. Upozorňuje výslovně na možnou korupci, neboť se Švýcarům podařilo vystopovat i provizi za prodej MUS. Ministerstvo financí přesto nereaguje.

Výsledkem výše uvedené komunikace českých orgánů – Vrchního státního zastupitelství v Praze a Ministerstva financí ČR, které je nepochybně v souladu se zákonem o majetku státu a v souladu s kompetenčním zákonem tím orgánem, který má za stát řádně spravovat pohledávky státu, je, že se Česká republika k trestnímu řízení s náhradou škody nemůže již připojit.

Podle vyjádření některých představitelů státu (např. ministra financí pana Kalouska) však není nic ztraceno, protože bude Česká republika moci podat civilní žalobu u civilního soudu. Pokud se toto tvrdí, není poskytována veřejnosti úplná a pravdivá informace, protože takový postup na rozdíl od připojení se s náhradou škody k trestnímu řízení vyžaduje velké finanční náklady a nese s sebou rizika, včetně finančních rizik. Mezi přihlášením se poškozeného k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody a podáním civilní žaloby je totiž zásadní rozdíl. Podání civilní žaloby je náročné jak procesně, tak i finančně, neboť si vyžaduje velké náklady vynaložené na podání žaloby a vedení soudního řízení (soudní poplatek, který z částky několika miliard Kč představuje značnou částku, odměna advokátní kanceláři ve Švýcarsku, kterou Česká republika bude muset zaplatit za vypracování žaloby a zastupování v soudním řízení, případné hrazení nákladů řízení protistraně, pokud by žaloba nebyla úspěšná například v důsledku neusnesení důkazního břemenem, které v civilním řízení nese Česká republika, zatímco v trestním řízení by toto břemeno a s tím spojené riziko Česká republika nenesla). Náklady spojené s přihlášením se s náhradou škody v rámci trestního řízení jsou z tohoto pohledu nesrovnatelně nižší a zejména zde není žádné riziko pro Českou republiku týkající se hrazení nákladů řízení protistraně v případě neúspěchu v trestním řízení, protože žádné takovéto riziko na poškozeného nedopadá. Neúspěch v civilním sporu navíc může být zaviněn i jinými okolnostmi, než tím, že by bylo prokázáno, že stíhaný trestný čin se nestal nebo že skutek není trestným činem nebo že by Česká republika nebyla poškozenou, ale například i čistě formálně procesními vadami postupu před civilním soudem.

Je tedy evidentní, že pokud nyní Česká republika je v důsledku prodlení s přihlášením se s náhradou škody do trestního řízení nucena postupovat cestou civilní žaloby, je tím způsobena České republice škoda ve výši milionů Kč, tedy zřejmě škoda velkého rozsahu.

Na základě výše uvedených skutečností jsme přesvědčeni, že v tomto případě se **odpovědní představitelé Vrchního státního zastupitelství v Praze** mohli dopustit trestného činu dle § 329 zneužití pravomoci úřední osoby, popř. § 330 maření úkolu úřední osoby z nedbalosti trestního zákoníku, neboť jako úřední osoby ať již úmyslně nebo z nedbalosti **vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím právnímu předpisu, nesplnili povinnost vyplývající z jejich pravomoci nebo zmařili či podstatně ztížili splnění důležitého úkolu.**

Dále jsme přesvědčeni, že **odpovědní představitelé Ministerstva financí ČR** se mohli dopustit trestného činu podle § 220 nebo § 221 porušení povinnosti při správě cizího majetku, neboť nerozhodli bezodkladně o žádosti švýcarské Federální státní zástupkyně ve věci připojení se k náhradě škody způsobené České republice a **porušili tak svou povinnost řádně spravovat majetek České republiky, tedy její pohledávku ve výši několika miliard Kč, čímž způsobili České republice škodu velkého rozsahu.**

Ze všech výše uvedených důvodů jsme přesvědčeni, že uvedené osoby na Vrchním státním zastupitelství v Praze a na Ministerstvu financí se tím, že včas nereagovaly na výzvy švýcarských orgánů trestního řízení, vyvolaly podezření, že svým jednáním naplnily všechny skutkové znaky výše uvedených trestných činů.

Oznamovatel považuje skutečnosti uvedené výše za tak závažné, že se obrací se svým trestním oznámením přímo na Nejvyššího státního zástupce ČR a na Policejního prezidenta Policie ČR, neboť má za to, že je nezbytné, aby orgány činné v trestním řízení bezodkladně zahájily prověřování této věci, v níž Česká republika mohla utrpět škodu velkého rozsahu.

Oznamovatel žádá, aby byl ve smyslu § 158 odst. 2 trestního řádu vyrozuměn o učiněných opatřeních.

S pozdravem

občanské sdružení Veřejnost proti korupci